

Diversos artistes han creat una revista especialment per al Festival. FOTO: CEDIDA

Propostes

PARCA, un festival per parlar de la mort a través de l'art

La proposta busca trencar el tabú de la mort amb propostes culturals i reflexives que es duran a terme a l'ermita de la Pietat d'Uldecona

N. SERRA
ULLDECONA

Segons mitologia grecoromana, les tres Parques, eren unes divinitats que representen les etapes de la vida, naixement, vida i mort. Entre totes preparen un fil que l'última, anomenada Àtropos pels grecs i Morta pels romans, tallava per simbolitzar el final de la vida. Aquesta figura que representa la mort és universal.

D'alguna manera, està present arreu per donar una explicació a un procés natural com és la mort. Partint de la creença grecoromana, un grup d'artistes ebrenques han creat un festival per parlar de la mort i trencar la cultura del silenci al voltant.

PARCA és el primer festival de pensament i arts de les Terres de l'Ebre dedicat a reflexionar sobre la mort des d'una mirada col·lectiva, artística, sensible i vital. L'esdeveniment tindrà lloc 31 d'oc-

tubre i 1 de novembre a l'ermita de la Pietat d'Uldecona.

Les impulsores, Priscila Alegre, Laia Ortiz Sansano, Sílvia Figueras i Judit Jornet destaquen que volen que el festival es converteixi en un lloc on la mort no sigui final, sinó moviment, memòria i celebració. Per això, durant dos dies es crearà un espai de reflexió crítica amb activitats multidisciplinàries que uneixen art, ritual i comunitat.

Hi haurà performances, exposicions, tallers, debats, música en directe i instal·lacions artístiques a més d'un mercat artesanal. El festival convida a gent de totes les edats i proposa també activitats com contacontes, meditacions i pintacares per acostar els infants als cicles de la vida des del joc.

El Festival PARCA mirarà a la mort des de diversos punts de vista, cultures i situacions, amb la participació d'entitats com Dret Morir dignament. «Parlem de to-

tes les morts, natural, perinatal, assistida, repressió, assassinats... És una visió global i inclusiva perquè totes aquestes experiències formen part del que som», explica l'artista Laia Ortiz Sansano.

La mort com a tabú

Un altre dels punts clau és el tabú de la mort. «No se'n parla, i si ho fem, és amb por. Però necessitem parlar-ne», diu Priscila Alegre, destacant que «en moltes cultures, els enterraments celebren la vida. També volem fer-ho així i tenir presents les persones estimades que ja no hi són, que continuïn formant part de la nostra vida. No guardar-les en un calaix perquè fa mal».

Ortiz Sansano afegeix que «poder parlar-ne des de petites, saber que tothom és finit, ens fa viure la vida més plenament. El projecte parla de la mort, però també de la vida».